

Hij kwam ter aarde met een knal.
Het knaapje was geboren
en uit zijn kontje was direct
een protteke te horen.

Ze noemden hem soms schattebout,
soms poepje en soms scheetje.
Hij was een echte protkampioen,
ze vlogen uit zijn reetje.

Ze stonken hard naar mosterd,
naar pindakaas en peperkoek.
Het was echt héél erg smerig,
dus niemand kwam meer op bezoek.

Ook toen hij ietsje groter werd
moest hij spelen in z'n eentje.
De wind uit zijn buikje
maakte hem een buitenbeentje.

Zelfs de kinderen uit zijn klas
bleven uit zijn buurt.
En als ie er één liet vliegen
werd hij snel naar huis gestuurd.

‘*k kan er niets aan doen!*
weende hij dan in een hoekje.
‘Ik probeer ze in te houden,
maar ze vliegen uit mijn broekje!’

Betty sprak vol medelij:
“t Komt goed, mijn lieve schatje.
Ontspan je maar een beetje.’
En ze stopte hem in badje.

